

ROBINSON

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Celosvětové humanitární potřeby stále rostou. Meziročně se zvyšuje počet dětí a rodin, které by bez humanitární podpory nepřežily. Na vině jsou i dopady klimatické krize.

Varování a cesty k záchraně

Hlad je na vzestupu. **Téměř desetina světové populace – až 811 milionů lidí – v roce 2020 hladověla.** To je až o 161 milionů více než v roce 2019. **Vysoká míra podvýživy u dětí přetrvává.** UNICEF odhaduje, že před pandemií kvůli podvýživě zaostávalo 47 milionů dětí mladších pěti let. Obáváme se, že do roku 2022 bude podvýživou trpět dalších 9 milionů dětí.

V současnosti je ze svých domovů vysídleno více dětí než kdykoli předtím. V loňském roce bylo ve světě násilím přinuceno opustit domovy 82 milionů lidí, z toho šokujících 42 % byly děti. Mezi nejčastější příčiny vysídlení patřily přírodní katastrofy, mnohé způsobené změnou klimatu, nedostatkem vody a válečnými konflikty.

Války si i nadále vybírají ničivou daň na životech civilistů, včetně dětí. Útoky na děti a civilní infrastrukturu kritickou pro jejich přežití se zvyšují alarmujícím způsobem. Jsme také svědky bezrestného porušování mezinárodního práva, včetně násilného vyhladovění populace jako válečné zbraně.

Extrémní povětrnostní jevy, jako jsou cyklóny, povodně, tornáda a vlny veder, **se objevují častěji a s větší razancí.** Zápaly ohrožují vodovodní a hygienická zařízení, což vede k šíření smrtelných chorob, jako je cholera. Již dnes nemá přístup k základním vodohospodářským službám přibližně 785 milionů lidí. Předpokládá se, že do roku 2040 bude téměř 600 milionů dětí žít v oblastech bez pitné vody. **Sucho a nárazové srážky vedou k neúrodě a rostoucím cenám potravin,** což chudé rodiny uvrhá do zoufalé situace, která může mít celoživotní dopady zejména na nejmenší děti.

Poslední desetiletí bylo nejteplejší v historii. **Počet katastrof souvisejících s klimatem se za uplynulých 30 let ztrojnásobil.** Tyto katastrofy mají nepříjemný dopad na nejzranitelnější děti a rodiny: ohrožují jejich obživu, zvyšují nedostatek vody, nutí celé rodiny opouštět domovy a zvyšují riziko ozbrojených konfliktů a mimořádných událostí.

Na děti, které jsou za změnu klimatu nejméně zodpovědné, dopadne nejvíce.

Přibližně dvě miliardy dětí žijí v oblastech, kde úroveň znečištění ovzduší překračuje standardy stanovené WHO a ohrožuje jejich zdraví a životy. **Každý rok zemře na příčiny související se znečištěním ovzduší více než půl milionu dětí mladších 5 let.** Ještě více jich však utrpí trvalé poškození mozku a plíc.

Pneumonie zůstává hlavní infekční příčinou úmrtí dětí do 5 let a zabíjí asi 24 000 dětí denně. Úmrtí dětí způsobená zápalom plic jsou silně spojena s podvýživou, nedostatkem nezávadné vody a hygieny, znečištěním ovzduší a nedostatečným přístupem ke zdravotní péči.

Jak pomáhá UNICEF?

UNICEF podporuje iniciativy, díky nimž jsou školy, zdravotní střediska, vodní zdroje, hygienická zařízení a další služby kritické pro bezpečí dětí odolné vůči klimatickým a environmentálním otřesům. To nejen snižuje náchylnost dětí vůči budoucím změnám, ale také předchází tomu, že se dnešní nerovnosti budou zhoršovat. Konkrétně se zaměřujeme na podporu vlád v následujících oblastech:

pokračování na str. 2

www.unicef.cz

Tentokrát vám přinášíme báječná zamyšlení, úvahy a názory, inspirované v době koronaviru. Autory jsou žáci a žákyně Montessori školy v Prachaticích a vy s nimi můžete nebo nemusíte souhlasit tak, jak se mohou nebo nemusí líbit i dospělým čtenářům. Hovoří o politice, dnešní škole, ale i o světě jako takovém, v němž žijeme, a mnohé bychom ještě chtěli změnit k lepšímu.

Vděčným příjemcem těchto úvah a vyznání je - představme si to - moudrý pan Jan Amos Komenský, proto jsou zmíněné články s nadpisem s jeho jménem.

Úvahy a zamyšlení

Milý Jane,

v našich zemích to je s politikou marné. Všichni se snaží předhánět v hlasech od voličů, hlavně od těch nejstarších. Dnes našim politikům jde spíš o sebe než o stát (jak u kterých), ale u těch nejdůležitějších jo. Kdyby nebyli alespoň trochu schopní, tak bychom měli větší problémy, ale s tímhle přístupem se nikam jako stát nepohneme. Jinak si myslím, že v Čechách je vše krom politiky v pohodě.

My žijeme v době koronaviru, což není nejpříjemnější, ale nemyslím si, že je to pro mě osobně něco tak strašného (Nežiju v době, kde se děje to nejhorší). No, zpátky ke kovidu, což je trochu silnější chřipka, která na mě a lidi podobného věku nemá skoro žádný vliv. Spíš si musí dávat pozor starší a lidi s nějakou těžkou nemocí. Kvůli infekčnosti viru si i my musíme dávat pozor. Vláda opatření zvládla dobře, ale trochu nezvládla podporu pro živnostníky.

Školy se musely přizpůsobit situaci distanční výukou, ve které byl ze začátku hrozný zmatek (já ho mám doteď). Jediný problém nebo přítěž vidím v tom, že se děti učí to, co nikdy v životě nevyužijí. Jinak mi klasická výuka i Montessori výuka přijdou v pohodě. V případě naší školy bych něco vytknul městu, které není schopné dát peníze naší škole na opravení záchodů.

Podtrženo sečteno - v Čechách se žije dobře, jen by to chtělo trochu méně sebestřednou vládu. Mohlo to být horší, takže jsme rádi, že se máme.

S pozdravem

Ondra

Vážený Jane Amosi Komenský!

V první řadě bych Vám chtěla moc poděkovat za Vaši snahu, odvahu a odhodlání zlepšit svět a hlavně školství. Ale popravdě – nemyslím si, že by byl dnešní školský systém hodně odlišný od toho, který panoval ve Vaší době. Ovšem necítím se hodna souzení, protože přesně nevím, jaká byla škola tehdy, a sama neznám dnešní školský systém úplně dobře, protože chodím do Montessori školy.

Maria Montessori měla podobnou myšlenku jako Vy a založila školský systém, kde děti hodně přemýšlí, diskutují, plánují si svou práci, učí se zodpovědnosti a umění říkat svůj názor, a cílem také je, aby se ve škole cítili dobře. Dnes je našťastí víc škol či vzdělávacích center, které provozují alternativní formu vzdělávání a už jsou docela dost rozšířeny. Mnoho učitelů a pedagogů jste hodně inspiroval a řídí se vašími názory a metodikou, kterou jste naznačil. I běžné školy jsou na tom určitě lépe než dříve, ale neřekla bych, že nějak výrazně. Rozhodně ale nejsou fyzické tresty, které si myslím, že byly.

Co se týče Čech, tak se máme moc dobře. Máme svobodu názoru i tisku, která pro Vás byla klíčová. Vedla k ní ale dlouhá a statečná cesta. To, jakou má svět budoucnost a kam to s námi spěje, si netroufám říct. Docela se bojím budoucnosti jak z pohledu ničení přírody, tak i toho, jak spolu jako lidé budeme vycházet. Stále věřím, že se spojíme a svět zachráníme. Je poměrně hodně jedinců, kteří se snaží, ale zatím rozhodně ne dostatek.

Agresí a špatnou psychikou ovládá i elektronika a internet, které neznáte. Lidé často upřednostní komunikaci přes mobil než osobně. Internet nám ale moc pomáhá zrovna v době koronaviru, který se teď hodně šíří, takže nechodíme do školy, ale voláme si a máme zadanou práci přes internet. Díky tomu se můžeme dobře vzdělávat i teď.

Uvidíme, jak vše půjde dál, ale jak jsem říkala – věřím, že to s námi dopadne dobře. Jsem o tom přesvědčená právě díky své snaze a snaze mnoha dalších lidí, kteří chtějí změnit svět a tím mi dávají naději. A to jste byl i Vy, Jane.

Děkuji.

Ludmila

Dostali jsme krásné fotografie od paní vychovatelky ze školní družiny ze šumavské Základní školy v Žihobci. Máme z nich takovou radost, že se vám alespoň s jednou musíme pochlubit. Děkuje.

dnes čtete

1.

**Když lidé strádají
Vyznání I.**

2.

**Černobílé dobro
O příšerách**

3.

**Vyznání II.
Malá galerie**

4.

**Toulky
po jižních Čechách**

O ohnivém mužíčkovi a ledové královně

Byla jednou jedna ledová královna. Žila v zámku z ledu, měla šaty z ledu, ani její tvář nevypadala úplně hřejivě. Zkrátka nesnášela teplo. Ale to není jediná věc, co neměla ráda. Nesnášela mír a lásku.

Naproti ledovému zámku bydlel ve své chaloupce ohnivý mužíček. Snažil se na každé věci najít něco hezkého, a když někomu bylo smutno, dokázal ho rozveselit.

V jeho domku bylo teplo a útulno. Královna ho nesnášela, byla na něj bezdůvodně naštvaná, vlastně ne jen na něj, ale na celý svět.

Mužíček se rozhodl, že se půjde projít do bukového háje. Královna se bohužel rozhodla také. Ale nešla se projít, šla zmrazit jeden buk, ve kterém se skrývá všechna láska a mír.

Mužíček ji uviděl a raději se schoval za blízký strom. Moc dobře věděl, co královna dokáže. Jednou mu zmrazila celou chaloupku a chudák mužíček se týden nemohl dostat ven.

Mužíček se opatrně podíval, co královna dělá. Zjistil, že královna se snaží zmrazit strom, ale led na stromu roztává, a to mu přišlo zvláštní. Nic takového nikdy neviděl. Královna to vzdala, rozlobila se a odešla pryč. Mužíček té chvíli využil a přicupital ke zvláštnímu stromu. Když zjistil, že strom hřeje, lehl si vedle něho a rozhodl se u něho přespat.

A pak si uvědomil: „To je strom lásky a míru!“ Ale co kdyby královna došla za králem všeho ledu a ten by jí věnoval kouzlo, co dokáže zničit dokonce i lásku a mír? Mužíček o tom nechtěl přemýšlet, proto se přivinul ke stromu a usnul.

Za chvíli nastalo ráno. Mužíček se rozloučil, objal strom a vyrazil domů. Zatímco královna se rozhodla dojit zpátky ke stromu. Když k němu došla, vyzkoušela svoje čary máry, ale zmrazit strom se jí nepovedlo.

Únavou se opřela o strom a najednou ucítila silný žár. Za chvíli se místo ledové královny objevila na zemi kaluž vody.

Montessori, Prachatice

Úvahy a zamyšlení

pokračování ze str. 1

Vážený pane Amosi!

Ráda bych Vám napsala o tom, v jaké době žijeme, co se u nás v Čechách teď děje a hlavně, jak je to dneska se školou.

Takže, nejprve bych Vám ráda vysvětlila, jak je to teď v Čechách... Z českého království se stala Česká republika a každých pět let volíme nového prezidenta. Podle mého názoru se tady celkově žije dobře, jenom teď poslední tři čtvrtě roku je tady, stejně jako na celém světě, nemoc, které říkáme Koronavirus. Je to podobné, jako byl mor ve Vaší době. Proto, aby se touto nemocí nakazilo co nejméně lidí, tak musíme být doma a z domova se i učíme.

Teď bych Vám ráda napsala něco o tom, co by Vás mohlo zajímat úplně nejvíce, a to o škole v dnešní době. Základní škola má dnes devět ročníků a většina dětí jde do školy v šesti letech. Pro každý ročník základní školy je přesně určeno, co se mají děti za ten ročník naučit. Většinou se děti od třetího ročníku učí jeden cizí jazyk (většinou angličtinu) a od sedmého ročníku druhý (většinou němčinu). Máme ale víc druhů škol:

Klasické – tam chodí nejvíce dětí a v každé třídě je okolo třiceti dětí.

Alternativní – například Waldorfská, Montessori, Daltonská a Jenská, to jsou školy, kde se děti vzdělávají jiným způsobem.

Na škole v dnešní době mi připadá dobré, že si každý může vybrat, do jaké školy chce jít. Jestli do klasické, nebo do nějaké alternativní.

Ale teď, jak už jsem psala, se musíme kvůli té nemoci učit z domova. Říká se tomu distanční výuka. V učení nám pomáhají moderní technologie, díky kterým se můžeme s učiteli vidět i slyšet, aniž bychom byli u sebe. Díky tomu nám učitelé dělají přednášky na dálku.

To je asi vše, co bych Vám chtěla napsat. Přeji Vám tedy příjemný zbytek dne a celého života.

Klára Pozniaková

Milý Jendo

Ráda bych Ti napsala o tom, v jaké době žijeme, co se u nás v Čechách teď děje a hlavně, jak je to dneska se školou.

Takže, do naší země přišla neznámá nemoc, jménem Koronavirus. To víš, minulost se pořád opakuje. Při Koronaviru ztratíš chuť a čich, máš horečku a ty nejhorší případy mají problém s dýcháním.

Všechno bylo zavřené, kina, skoro všechny obchody, divadla, restaurace mohou dávat jídlo jen přes výdejní okénko a zavřené jsou samozřejmě i všechny školy.

Asi si říkáš, jestli máme prázdniny, ale tak to vůbec není. Máme online školu, třeba naše škola se spojuje přes Discord. Je to v něčem dobré a v něčem ne.

Plusy

- Nerozptylují mě spolužáci
- Můžu při učení poslouchat hudbu
- Můžu skončit dřív, než ve škole končíme
- Stíhám víc věcí, které mě baví

Minusy

- Nemůžu se vidět s kamarády
- Rozptyluje mě technika (internet)
- Bolí mě hlava
- Je pro mě těžší se soustředit na látku
- Zapomínám pít

Takže, teď jsem Ti tu napsala nějaké plusy a minusy. Je to zvláštní doba, protože jsou pořád nová a nová opatření a nařízení a já už je nestíhám sledovat. Moc se těším zase na ten normální život, se školou a se vším. Víím, že už svět nebude stejný jako předtím, ale aspoň snad rok 2021 bude lepší než tento rok 2020. Nikdo by si před rokem nemyslel, že bude takový.

Měj se hezky!

Lucie

Galerie čtvrt'áků

Od paní učitelky ze ZŠ J. Š. Baara České Budějovice jsme dostali obrázky jejich žáků. Sami jsme nevěděli, který vybrat, který je nejlepší... prostě jsme se v redakci rozhodli udělat z nich malou galerijní výstavu, abyste ani vy ostatní děti i dospěláci nebyli ochuzeni o tu parádu. Jen jeden mališský výtvar vám neukážeme hned - ten si schováme do příštího Robinsona.

Patrik: Ronja

Michaela: lev Aslan

Berenika: Ronja

Eliška: Ronja

Patrik: Co budu jednou možná dělat

Nela: Ronja

Když se vydra Alžběta vydala na cestování...

Chytrá učebnice

V Prachaticích, uprostřed Šumavy, kam s nimi autobus dofuněl ještě tentýž večer a přistál u hotelu, kde všichni přespí, naše vydra Alžběta neodolala a odběhla se vyráchat v místním potoku, který se jmenuje Živný. Skutečně je tak skotačivý, že si to jméno zaslouží. A potom se už v kotlíně pod horou Libín prošla po náměstí a vylezla na Skalku, odkud se rozhlédla jako z rozhledny.

Potichu se dostrachala do hotelu, otevřela dveře svého pokoje, ale při vši opatrnosti stejně klika cvakla, jenže našťastí nikoho už neprobudila. Každý toho měl za celý den až po krk. Někdo dokonce maličko chrápal, tak zamaskovala a bylo ticho.

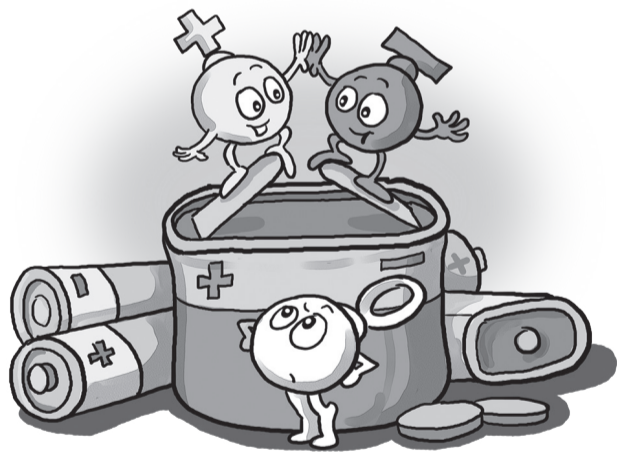
Že ovšem dostala po všem tom plahočení notný hlad, to snad ani nemusíme podotýkat. Proto se ještě vypravila šmejdit. V kuchyni objevila tu skříň, která se jmenuje lednice, jak věděla z předešlé přednášky. A tak alespoň něco slupla a v mikrovlnce si ohřála mléko. To by stačilo, řekla si, ať kuchaři ráno nepoznají, že tady řádlil nějaký hladovec.

Ale spánek se pořádkem nedostavoval. Bylo tu až příliš zátíží, než aby na něj zbylo v Alžbětině vydří hlavě místo. Proto se pohodlně uvelebila v posteli, nechala svítit malou lampičku a z batohu vytáhla učebnici, jakou dostali všichni, aby si mohli zopakovat, oč v tomhle jejich kurzu kráčí. Nadpis učebnice zněl „Drobné elektro“. Aha, řekla si chytré, velké elektro jsme už poznali, tak nyní tohle...

Po kapitole o lampičkách s veselými stínítky, které rozdávají světlo na pracovních stolech nebo u postelí, jako je teď ta její, se šupem zastavila u mobilů, které dávno nahradily telefony s humpoláckými sluchátky a rámosovým vyzváněním, zatímco mobily každému hrají různé příjemné melodie. Zdržela se pak u fenů na vlasy, jimiž si zvláště dámy vyčesávají slušivé drdy do společnosti. A na řadě bylo pojednání o žehličkách, které odstraňují nehezky faldy na šatech... A pokud by šňůra od některého spotřebiče nedosáhla do zásuvky, vymysleli lidé prodlužovačky. A je vystaráno...

Najednou sebou Alžběta škubla. To když se probrala z dřimoty, která na ni přeče jen dolehla. A tak nezbylo, než si ještě přečíst, že malé spotřebiče, třeba i elektrické zubní kartáčky, nemusíme vozit do sběrného dvoru, protože jsou pro ně všude připravené docela rozměrné červené kontejnery se zátkou, která zabrání, aby se do nich dostali kradláři. Vše z červeného kontejneru naopak opět vyzvednou šikulové k dalšímu zpracování. A než Alžběta konečně usnula, pomyslela si: „Snad se zítra nebudu na přednášce nudit, když už toho hodně vím...“

Pohádka o třech pánech

Včerejší pozdně noční obavy vydry Alžběty, že se třetí den báječného kurzu o lidech a všelijakých přístrojích nedozví vlastně nic nového, byly však falešné. To ovšem mohla zjistit až krátce před polednem, kdy se jejich autobus dokořákal z Prachatic do dalšího města, kam je osud zvědavých zvířátek zavál. To město bylo Soběslav, jako kdyby tím jménem naznačovalo, že mohou zvířátka oslavovat své vzdělání. Po dobrém obědě byla svěží i vyučující paní liška Lada a své žáky a žákyně, s nimiž je tuze spokojená, přivítala v útulném sále místní knihovny: „Proto nic nebrání tomu, abych vás seznámila s tím, bez čeho

by velké i drobné spotřebiče prostě nedovedly člověku sloužit.“ začala zeširoka a skoro tajemně.

Ale jenom se usmívala, jak vzbudila překvapení a po něm okamžitě zájem, co asi nastane dál. Nastalo to, že poradila, aby si všichni nalistovali v učebnicích, které dostali, stránky s obrázky pod titulkem: Baterie. A už se dovidáme, jak velice potřebné tyto věcičky jsou: „Vysvětlím vám to pohádkově, ten příběh skutečně jako pohádka vypadá. Baterie, jak vidíte, jsou kulaté, placaté, jako válečky, krátké i delší, hubené i tlustoučké, říkáme jim monočlánky, tužkové nebo knoflíkové...“

Jsou to bytčky či domovy těch nejmenších tvorečků, jaké si ani nedovedeme představit, a říkáme jim pan Proton, pan Elektron a pan Neutron. Jsou živí, nejsou živí, odpusťte mi, ale sama to nedokážu určitě určit. Ale jako živými se stávají, jakmile baterii zapojíme do spotřebiče, kam padne jako ulitá. To se bleskově ti pánové probudí a začne fořit!

Šťouchance, třenice i pranice, prostě nával a mumraj, až konečně to křísání rozsvítí žárovku, baterku, lampičku, spustí hodiny, panenka holčiček začne cupítat a auták klučků se rozjede... A jak člověk tu baterii vypne, pan Neutron dohlédne na to, že celý zpcený pánové Protonové a Elektronové to řádění utnou. Než je zas někdo povolá do práce, zchrupnou si.“

Uf, oddychla si po tom projevu i paní liška Lada a viděla, že zvířecí žáčkové a žákyně všechno pochopili. Ještě zbývala jen poněkud smutná zpráva: „Jednoho dne,“ začala, „se ti piškuntálové tak unaví, že už nemají sílu vykonávat své poslání. Vypadá to, že umřou, říkáme, že se baterie vybily. Proto je uložíme do speciálních boxů v super a hobbymarketech, na obecních úřadech, kulatým okénkem je vhodíme do červených kontejnerů, jako jsou ty na drobné elektro, nebo je zase také odneseme do sběrného dvoru.“

Na chvíli se paní liška Lada odmlčela, ale potom vážně dodala: „A co je hlavně, vůbec je nesmíme nechat jen tak ledabyle nevšímavě povalovat! Co kdyby se třeba zalíbily malým dětem, začnou si s nimi hrát, strkat je do pusy jako bonbony, spolknou je... a nešťastí je na světě! Tak to tedy vůbec nechceme, co vy na to...?“

Podkovy pro štěstí

Bylo to vskutku příjemné setkání, když na sebe ve Strakonických uprostřed náměstí narazili zvědavá vydra Alžběta a její oblíbený soused od potoka Čiperky strýček bobr Věna: „Co ty tady?“ povídá s úsměvem Věna. „A co ty tady?“ povídá rovněž s úsměvem Alžběta.

A když si pak sdělili, že oba zase jednou toužili poznat kraje aspoň trošičku odlehle od jejich bydliště, neboť Věna ho má hned za zátočinou jejich potoka a Alžběta jakbysmet, zašli si do cukrárny na dortík s kakaem. Věna pak kápnul božskou: „Mě to sem táhlo hlavně proto, že prý tu koluje bezva pověst o řemesle nevidaném a neslychaném už ve středověku, což máme odhadem asi tak před pěti sty lety. A představ si, že to není pověst, ale asi opravdická skutečnost.“

To se už pohodlně usadili na lavičku v parku a strýček bobr Věna spustil: „Žil byl tady v nedaleké vesnici kovářský učeň Jan, velice statný chlapík. Kovárna stála na dosah k lesu. A Jan v ní provozoval řemeslo, kterému dnes říkáme recyklace. Ze starých podkov vyráběl nové. Jak že to dokázal? Vždycky za nějaký čas najednou kovárnu beze slova opustil, hradba lesa ho pohltila, aby ho obyčejně vrátila až za tři dny. To se z lesa jakoby vynořil, přes jedno silácké rameno měl velký těžký pytel s podkovami, které v širším krajině našel a posbíral, když je poztráceli koně sedláků a vojáků, přes druhé rameno měl přehozený mnohem menší pytel, prý s tajemnými bylinkami, o kterých však Jan nikomu nic nikdy neprozradil. Jakmile mu potom přivedli koně na okování, Jan vhodil hrst bylinek do poklidného ohně v kovářské výhni a oheň se v ten ráz zběsile rozhořel tak, že starou železnou podkovu roztavil. Jan z ní pak mohl ukovat podkovu novou. A ta měla tu čarovnou moc, že svého koně uchránila od všech možných nemocí a zranění, což jsem se všechno dověděl z jednoho místního letopisu...“

„Takže už ve středověku vlastně uměli recyklovat!“ obdivně vydechla vydra Alžběta: „Na to dnes mají lidé celé továrny, aby zvládli recyklovat velké množství kovových obalů, jako jsou plechovky od pití, konzervy od jídla nejen člověčího, ale i pro psi a kočičí miláčky!“

„Řekl bych, Alžběto, že máš pravdu,“ přitaká Věna, „jen se pojd mrknout do nějakého blízkého obchodu!“

Vypravili se tam. A objevili habaděj všelijakých konzerv kulatých i hranatých, barevných plechovek na piva, limonády a džusy, objevili také elegantní kovové dózičky na cukroví a sušenky nebo piškoty. Prostě jen oči přecházely! Ale co s tím, až doslouží? Na to se Alžběta s Věnou nemuseli ptát, to věděli: nenechat ty obaly povalovat, ani házet do popelnice - čeká na ně sběrný dvůr nebo kontejner se šedou samolepkou.

U starého hangáru

Tak tohle byl docela zdrcující pohled. Vydra Alžběta otevřela překvapením tlamičku a zdálo se, že ji už nikdy nezavře. „A to jsem si, prosím, jenom vyšla na malou čundrprocházku, abych vytrávila, neboť jsem to trošku přepískla s večerí.“ Ale jak se říká, všechno zlé je i pro něco dobré. Právě se dostala k palouku nazývanému mezi zvířátky „U starého hangáru“, když zahlédla ten zmatek. Vrata toho už málem rezatého plecháče, který kdysi sloužil lesníkům na uskladnění pil a seker při kácení stromů, byla dokořán, což se vůbec nestává. A kolem nějak pomateně pobíhala tlupa zvířátek, která se o něco handrkovala.

Alžběta zasyčela, což uměla náramně, aby přivábila pozornost a mohla řádně zkontrolovat, co, že je tak rozlítlo. Už to bylo jasné! Uvnitř hangáru, jehož vrata rozevřel divoký kňour Běda, který má v rypáčku sílu jako rypadlo, bylo plno špinavých nádob s víky i bez vík, všelijaké přenosky, na hromadě prázdné tuby od sprejů, barev, laků a sklenice s fedyly, ale kromě toho i hromady přerůzných balíků. V těch asi byly zbytky potravin, které některým nenasytům sice voněly, jenže klidně mohly být otrávené a zkažené. To by se strážníci se zlou potázali: „Už jste si někdo v tom marastu vyráchal či do něj aspoň ponořil čumáček, tlamičku, rypák, hubajznu...? Přiznejte to, protože pak se musíte šupity bleskově od těch jedů ošplíchat!“

To se tedy zvířátka polekala! A chuť na ukusování z balíků a vyplazenými jazyky vymetání těch nádob, nakažených chemickými látkami, všechny přešla jako vyléčená chřipka! Ale vydra Alžběta ještě nebyla spokojená: „Dobrovolníci, teď hlídejte, ať se nikdo k hangáru nepřiblíží. Já zatím do Vodňan pošlu esemesku policii, hasičům a záchranářům. Jestli se nemýlím, je to nejblíže město, kde je také skládka nebezpečných odpadů pro celý Jihočeský kraj. Mají ve svých řadách profíky na odstraňování marastů, k čemuž jim slouží žluté kombinézy, ochranné boty a rukavice, masky na obličej a helmy na hlavy, roušky na pusy a nosy. Ti už si se vším poradí a zajistí odvoz toho nebezpečného odpadu na skládku, kde ho další odborníci zlikvidují...“

„Ale kdo tady všechno to nebezpečí nastražil...?“ správně se ozve mudrlant jezevec Pepa.

„Jistojistě ho detektivové vypátrají a poženou do vězení,“ odpoví mu vydra Alžběta, „a tebe chválím, že jsi na potrestání viníka upozornil!“

A tak se jezevec Pepa nadme a za přízvukování ostatních odvážných obyvatel lesa slíbí, že i oni budou hlídat a třeba i pátrat.

A pustí se do toho hned, dokud jsou nažhavení a ještě se jim nechce spát.

*z knihy Toulky vydry Alžběty, kterou vydal Krajský úřad Jihočeského kraje spolu s EKO-KOM, a.s.
text: Zdeněk Šmaus, ilustrace: Zdeňka Študlarová*

